

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. június 4-én, pünkösdvasárnap.

Kezdő ének: 329. dicséret 2. verse

Főének: 463. dicséret mind a 4 verse

Textus: Apostolok Cselekedetei 2. rész 1-8. és 11b. verse: „Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valamilyen lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak. Sok kegyes zsidó férfi élt akkor Jeruzsálemben, akik a föld minden nemzete közül jöttek. Amikor ez a zúgás támadt, összefutott a sokaság, és zavar támadt, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni. Megdöbbenetek, és csodálkozva mondták: Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e? Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén? (...) Halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól.”

Kedves Testvéreim, Kedves Konfirmandusok!

Pünkösd ünnepét az öröm, a boldogság, a felszabadultság ünnepeként szoktuk értelmezni. Alapvetően pedig ez így is van. Isten ugyanis látta a tanítványok szorongását, félelmét, mindazt, ami bennük zavart okozott, és odaajándékozta nekik a saját Lelkét, hogy elmúljon mindaz, ami nem teljesen jó és kerek.

Az első pünkösd eseményeit azonban nem csak a tanítványok szemszögéből nézhetjük. Itt van a sokaság is, amelyik sokszor jobban hasonlít hozzánk, akiknek a lelkében az első pillanatok alatt még nyoma sincsen semmi szépnek. Mikkor találkozunk? Zavarral, döbbenettel és csodálkozással.

Nyugodtan mondhatom azt, hogy amikor Istennel találkozunk, akkor az első helyes reakciónak ennek kell lennie. Zavart kell éreznünk. Vagyis egy pillanatra nem szabad értenünk, hogy mi is történik körülöttnünk. A kérdés ugyanis ott van bennünk. Én emberként találkozhatom a mindenk felett álló Istennel? Az én életemben jelen lehet az Ő ereje? Igazából minden egyes alkalommal, amikor ez eszembe jut, akkor nem tudom felfogni. Miként lehetséges, hogy közöttem és Isten között bármilyen kapcsolat lehet? Pedig a kapcsolat ott van, csak én nem látom. A zavart pedig az okozza, hogy nem értik miként lehetséges, a zavar pedig akkor múlik el, amikor végre megláttam, és észrevettem, hogy él és működik a kapcsolat.

Hadd hozzak egy olyan képet a gyülekezet elé, amelyik segít megérteni, hogy miről is van szó. Több olyan filmmel is találkoztam, amiben egy banda elhatározza, hogy ellopnak egy értékes tárgyat, gyémántot, ékszert, vagy valami hasonlót. Amikor odaérnek a helyszínre, akkor valami porral, füsttel befűjják a teret, hogy láthatóvá váljanak azok a riasztóberendezést beindító lézersugarak, amelyek egyébként nem vehetők észre, hogy így ne érjenek hozzájuk és ne okozzanak zavart a munkájuk közben. Amíg ezt nem teszik meg, addig ott van a láthatatlan összeköttetés zavaró tényezőként.

Kedves Testvéreim! Pünkösd ünnepén Isten adja az Ő Szentlelkét nekünk, hogy meglássuk a saját kapcsolatunkat Istennel, ami él és létezik. A zavar csupán addig a pillanatig áll fenn, amíg azt gondoljuk, hogy az életünk csak ott lóg valahol a semmiben, amíg azt látjuk, hogy semmilyen különleges kapcsolattal nem rendelkezünk. A mai napon mi is észlelhetjük a Lélek segítségével, hogy Isten mellettünk áll, hogy segít, hogy erőt ad nekünk.

A zavart aztán követte a döbbenet. Annak a döbbenete, hogy meglátták, mennyire különleges az, amire Isten képes. Olyan emberek, akik egyébként nem valószínű, hogy bármilyen idegen nyelven beszéltek, egyszer csak a saját anyanyelvükön kívül, másként is megszólaltak. Ez pedig döbbenetes. Mint ahogyan az is az lehetett, amikor valaki bénán feküdt, de aztán talpra állt, amikor a vak ismét látott, amikor a néma megszólalt. Döbbenetes az, amikor mi is meglátjuk, hogy Isten milyen dolgokat visz végbe az életünkben.

Ez a döbbenet pedig amiatt is van, hogy nem áll össze a kép. Ennek nem szabadna így lennie, de mégis így van. Ismét csak egy hasonlattal érzékeltetem ezt a döbbenetet. Mindenki ismeri a teknős és a nyúl meséjét. Amikor a hencegő nyúl kiáll a lassú teknőssel futóversenyre, de elalszik, és amikor az alvásból felébred, akkor már csak azt látja döbbenet, hogy a lassú teknőst nem fogja tudni utolérni. Döbbenetes látvány lehetett a célnál várakozók számára is, hogy nem a nyúl jelent meg elsőként, hanem a teknős.

Kedves Testvéreim! A pünkösd megrendülése nem rossz, hanem jó értelemben vett döbbenet. Nem értem, de nagyon örülök neki. Nem tudom, hogy pontosan honnan érkezett, ezért azonnal tudom, hogy Istentől kaptam. A pünkösd ünnepünk annak a felismerése is, hogy mindaz a jó, ami nem illik bele a

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. június 4-én, pünkösdvasárnap.

rendszerbe, az addig megélt életünkbe, az nem véletlenül történt, hanem a Mindenható Isten ajándékeként lehet a mienk.

Végül pedig a zavar és döbbenet mellett ott van a csodálkozás. Amikor az emberek hallják a saját anyanyelvükön mindazt, amit Istentől beszélnek. A csodálkozás itt annak szól, hogy nem érthetnénk, amit Istentől beszélnek, de mégis megértettük. Nem csodálatos, hogy Isten szava érthetően jut el hozzánk? Nem csodálatos, hogy annak ellenére, amilyen távolság a Mindenható Isten és a parányi ember között van, mégis megismerhetjük Őt?

A Szentlélek a zavar és a döbbenet eloszlatása mellett a csodálkozásunkat is elveszi. Megmutatja nekünk, hogy mi valóban nem érthetnénk meg mindazt, amit Istennel kapcsolatban hallunk, de értjük, de érezzük, de tudjuk, hogy az fontos nekünk.

Az egyik evangéliumi történetben van egy vak ember, akit Bartimeusnak hívtak. Ott üldögélt az út szélén, és koldult. Az élete nagyon egyhangú volt. Kivezették az úthoz, majd leült, és addig ott volt, amíg érte nem jöttek a vezetői. Ebbe az egyhangúságba érkezett egy hír. Él valahol egy Jézus nevű tanító, aki csodákat tesz. Aki olyan dolgokat művel, amit senki nem ért, és senki nem tud megtenni. Bartimeus pedig érezte és tudta, hogy neki erre az emberre van szüksége, mert Ő a Dávid Fia, vagyis az, aki Istentől érkezett. Amikor pedig arra ment Jézus, akkor Bartimeus az egyetlen, akinek természetes, hogy Jézus után kiált, természetes, hogy segítséget kér, mert az ő csodálkozása már elmúlt.

Nem tudom, hogy amikor úgy igazán látjuk a Mindenható tanítását és jelenlétét, akkor mennyire van bennünk zavar, döbbenet és csodálkozás. A mai napon, pünkösd ünnepén azt érthetjük meg, hogy minekünk már egyikre sincsen szükségünk, mi már érthetjük mindazt, amit itt a sokaság csak a végén mond ki: „halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek Isten felséges dolgairól”.

A legnagyobb csoda ugyanis az, hogy mindannak ellenére, ami bennem van, a félelmeim, az aggodalmaim, a kétségeim vagy éppen az érdektelenségem ellenére is Isten üzen nekem, hogy megértsem, Ő nincsen távol az életemtől, hanem bennem van, hogy belülről vezessen, irányítson, erősítsen. Úgy élhetjük ezt meg, ahogyan egy pünkösd versben Füle Lajos írta: „ISTENT senki nem láthatja, | de mert LELKÉT nekünk adja, | minden napon, minden órán | bennünk válik láthatóvá.” ***Ámen!***

Záró ének: 446. dicséret mind a 2 verse